

Сузе мале Сливовнице

Понедељак, крај месеца октобра. Ноћи су дуге и мрачне, јутра хладна и магловите. Светлост се све слабије пробија до угла велике школске библиотеке. Књиге су слепиле своје корице, огрнуле се папирним, чврстим повезима и чекају стрпљиво да их неке топле, дечје руке угреју.

Прво се пробудиле госпођа Најлепше бајке света, а одмах за њом и господин Свезнање. Господин Свезнање кад угледа да се се госпођа Најлепше бајке света мешкољи, поклони се и рече јој – Добро јутро, госпођо Најлепша. Како сте спавали? – Добро јутро, господине Свезнање. Хвала на питању, лепо сам спавала. У петак су ме тако лепо угрејале топле дечје руке, а разигране очи радознале деце су ме напуниле светлошћу, да још сијам. – А како сте Ви?

– Баш ми је мило да то чујем. Мене мало боли ухо једанаесте стране. У петак ме је један неваљалац тако преклопио, сва су ми се слова помутила. На сву срећу брзо су ме друга деца исправила, али још осећам бол. Нека деца никако да науче да се користе обележивачи страница, а не да нам заврћу уши. – Рече помало љутито господин Свезнање и протресе својим тврдим корицама. – О, немојте да сте крај срца, па сигурна сам да то није урадио намерно, - уз осмех госпођа Најлепше бајке света покуша да оправда непажљивог дечака. На то се само господин Свезнање насмеши, те се учини као да се и сам одљутио. Таман да се поздраве и исправе на својим полицама, кад из самом угла, мрачног и још необасјаног светлошћу, зачу се тихо јецање. Госпођа Најлепше бајке света зашуста листовима тако снажно да се Снежана пробуди из најдубљег сна, а злој краљици се замоло не разби чаробно огледало.

– Сто му масних слова, узвикну господин Свезнање, - шта се то чује!? Неко плаче – престрашено рече госпођа Најлепше бајке света. У том тренутку, господин Свезнање се нагну толико да замало не падне са полице, – Звук долази са полице сликовница, - узвикну он.

На то се госпођа Најлепша нагну, јер је то био спрат испод њеног и угледа малу Сливовницу како је преклопила своје танке корице толико ниско да јој је наслов дошао до испод колена. Би јасно мудрој госпођи да нешто није у реду, лагано залепрша листом и скрену пажњу господину Свезнању, који је већ био спреман да подигне на узбуну господу Речнике, госпође Енциклопедије и све дечаке Романе који су још дремали покрај њега.

Благим и топлим гласом госпођа Најлепше бајке света се обрати малој Сливовници – Драга моја, зашто си невесела? Не смеш плакати, наквасићеш листове, разлиће се мастило и твоје прелепе слике биће уништене заувек.

Мала Сливовница подигне благо своје корице, сузим очима погледа старију госпођу и плачним гласом каже – Ко још мари за моје мастило и моје слике!? – На то се госпођа Најлепше бајке трегну и готово узвикну – Зашто тако говориш!? Ти си прва књига коју свако дете узме у руке, прво се теби обрадује.

– Тако је можда било некад, али ево прошла су већ два месеца, ни један првачић није дошао по мене. Данима стојим на овој мрачној полици, посматрам ужурбане кораке који долазе по вас остале књиге, читају вас и прелиставају, а мене нико ни да погледа. Корице су ми отежале од прашине, а листови слепили од нелистања. Ми сликовнице смо врло несрећне. Нас деца брзо прерасту, чим науче да читају, више им нисмо интересантне и занимљиве. Нико ме онда нисмо потребне. Зашто деца тако рано науче да читају, то је неправда! – Јадала се мала Сливовница и изговорила све у једном даху, толико устрептало да су fine честице књишке

прашине допрле до господина Свезнања који се закашљо толико да је целу библиотеку разбудило.

– О, шашава девојчице, баш си луцкаста! Шта теби све не пролази кроз те твоје листове, - кроз благи прекор и уз треперење листова, попут руке који милује, - рече јој госпођа Бајка. – Твоје слике су драгоцене за свако дете. Да њих нема, деца никада не би завирила у свет бајки, не би имала жељу да читају и истражују чародни свет речи. Твоје слике су чаробне, јер у рукама сваког детета причају нову причу. Ја сам осуђена на оно што је написано и то се никад не мења, деца ме брзо науче напамет, а ти, ти си увек и изнова нова, неиспричана прича. Треба да се радујеш томе. Уосталом, видећеш ускоро. – Насмеја се госпођа Бајка и благим шуштањем својих листова осуши сузне очи мале Сликовнице.

Мала сликовница се замислила, речи госпође Бајке је мало орасположише, али не сасвим. Видевши то господин Свезнање, заусти нешто да каже, али се зачу кључ у брави. Библиотекарка лаким кораком уђе у библиотеку, а књиге које су до тада сву пажњу биле обратиле на малу, чудну Сликовницу, поравнаше своје листове и вратише на своја места. Све је изгледало као да су непомичне и неме.

Само је мала Сликовница била у истом, полусавијеном положају у мрачном делу најниже полице у целом реду великих и високих полица. Библиотекарка приђе прозору, отвори га и пусти јутарњу свежину у просторију. Утом се огласи и школско звоно, а пред вратима се појави дечачић, са огромним ранцем на леђима.

– Добро јутро – ја бих да узмем неку књигу. Библиотекарка га погледа и насмеши му се – Коју књигу би ти желео? – Не знам, неку у којој има пуно слика – ја још не умем да читам најбоље, али волим да сам смишљам приче.

Библиотекарка истог трена приђе полици у самом углу, сагну се и са најниже полице узме малу Сликовницу. Када ју је предала дечаку у руке његово лице се озари, а папирно срце мале Сликовнице засушта као на највећој олуји. Одједном, туга је нестала.

И док је дечак излазио из библиотеке, срећно носећи своју књигу, господин Свезнање махну оним преклопљеним уветом госпођи Бајци, срећан, готово заборавивши на љутњу и несавесног дечака који му је заврнуо ухо.

Госпођа Бајка му само махну, покушавајући да се не помера превише јер Успавана Лепотица тек треба да се пробуди. Све се чинило тако обично, а само су књиге криле велику тајну. Стрпљиво су чекале да је деца открију.

Лекција за неваљалог дечака

Носећи је кроз ходник и корачајући до своје учионице, мали првак Марко није ни био свестан да није једини узбуђен и да и малој Сликовници папирно срце једнако јако шушти, нестрпљиво чекајући да је топле дечје руке отворе, спусте на крило разгледајући њене чаробне слике и смишљајући изнова нове приче. Мала Сликовница је већ готово заборавила кад је последњи пут причала причу, али је нестрпљиво очекивала да овај дечак уплови у нову пустоловину и заплови у царство маште.

Из њених мисли прену је дечја граја. Иако ју је дечак стидљиво носио, обгрљену његовом малом руком, успела је да препозна да се налази у учионици препуној веселих дечака и девојчица који својом грајом и смехом оплемењују простор школе. Како је лепо бити школска књига, помисли мала Сликовница, а кроз листове јој прође мисао да овако веселе читаоце никада не би имала да је нека градска или сеоска књига. Од среће се помало закикота, а дечаку се учини да се листови померају, па погледа књигу збуњено, а Сликовница се умири.

Дечак се насмеши, мислећи како му се од узбуђења привиђа, па пажљиво, да је не повреди, спусти књигу на своју клупу. Одмах клупи притрчаше другари, радознано га испитујући шта је то донео и одакле му, а он се похвали да је узео из школске библиотеке.

Другари загаламише и окупише се око њега, постављајући безброј питања – Дај да видим? А да ли си је купио? А хоћеш ли је вратити? А како си је узео? Вауууу, како је лепа ова слика! Могу ли да пипнем! – и све тако, попут стрелица летела су питања, а мали прсти су додиривали сјајне листове мале Сликовнице, да се она једва уздржавала да од среће не зашушти својим листовима. Дечак је пажљиво држао Сликовницу и упозоравао другаре да буду пажљиви и да је не оштете. Марија, Јелена и Огњен су се већ договорили да иду код Марка и да заједно листају сликовницу и смишљају приче. У том тренутку, Сликовница се сетила речи госпође Најлепше бајке света и једва је чекала да јој каже како је све била у праву.

У свој тој граји, док су деца скакутала и са радошћу гледала како Марко листа сликовницу, нико није приметио да у клупи уз сам прозор, намргођен седи Илија кога као да књига уопште није занимала и он је био љут што су се сви другари окупили око Марка, и никог више не занимају његове сличице којима се он поносно хвалио, не дозвољавајући ником да их пипне. Нико то није спазио до мале Сликовнице која је сама пожелела да дође до Илије, да му отвори своје листове, покаже чародни свет маште и измами осмех.

Грају наједном прекину глас учитељице која је ушла у чионицу и деца седоше на своја места. Јеца причалица одмах се похвали учитељици како је Марко донео сјајну књигу, па се надовеза Милан који се похвали да ће он узети исту и у тили час опет наста граја. Учитељица подиже руку, све се стиша, те приђе Марку, погледа малу Сликовницу и похвали Марка како је лепо што је узео књигу и предложи да после Марка сви узму Сликовницу и да свако исприча своју причу. На то деца весело заграјаше – Ураааа! Вративши Сликовницу Марку, учитељица га замоли да је стави у торбу и рече да ће данас учити ново слово С. – Знате ли неку реч на слово с? – упита учитељица, а сви у глас повикаше – Сликовницааааа! На то се учитељица насмеши и

приђе свом столу. Марко се окренуо да стави Сликовницу у торбу, али се сусрете са Илијиним подругљивим изразом лица и речима – Баш ти је глупа та књига! Мој брат каже да само слабићи читају! Малој Сликовници не би право и пожели да прекори малог неваљалца, али је била немоћна. Књиге ипак гласно причају само кад су саме.

Марко, не рекавши ништа, помало постиђен, стави књигу у торбу и окрену се према учитељици. Час је прошао брзо и учитељица рече да се полако пресвуку и крену на физичко.

Сви већ потиснуше из мисли Сликовницу и почеше правити екипе за игру, брзо се пресвлачећи. Само се Илија споро пресвлачио. Када су сви изашли, он је искористио прилику, извадио малу Сликовницу из Маркове торбе и ставио је у своју. Сликовница се толико уплашила да су јој се листови тресли од страха, попут сувог лишћа у јесен. Када се смирила, у мраку Илијине торбе, прибра се и поче размишљати шта би јој сада казала госпођа Најлепше бајке света. Смире се мила, немој да паничиш, неће ти дечак наудити. Он само не уме да прихвати да и његов друг може бити звезда у одељењу и због тога је неваљао. Неће учинити ништа лоше теби, али ће уплашити Марка. Треба малом неваљалцу дати добру лекцију – као да је чула речи госпође Најлепше бајке света и то је умири.

Смислила је шта ће учинити! После физичког, деца уђоше у учионицу и почеше се пресвлачити. Док је враћао опрему у торбу, Марко примети да нема Сликовнице. Силно се уплаши и поче плакати. Сви другари кренуше да завирују испод клупа и у своје торбе. У томе дође и учитељица, која кад чу шта се десило и сама крену у потрагу. Спази како Илија није на свом месту. Одмах изађе у ходник и спази фигуру у дну ходника како клечи на коленима и уплашено плаче. Учитељица приђе, чучну поред њега и рече – Шта радиш ту, Илија? Зашто си узео Сликовницу без питања? Илија како да је није видео, уплашеним гласом рече – Књига се покварила, не могу да отворим корице, ни један лист не могу да окренем! Руке су му се толико тресле и толико је био уплашен да је једва успевао да задржи књигу. Учитељица га подигну и поведе ка учионици, док је он једнако плакао.

Ушавши у учионицу, плачним гласом и дрхтавом руком предао је књигу Марку, који једнако уплашен за судбину мале Сликовнице, крену да је листа, проверавајући да ли су сви листови на свом месту. На то Илија рашири очи и узвикну – Па ти си мађионичар, ти имаш магију у прстима, ја је нисам могао ни отворити! Сви повикаше у глас и хвалише Марка, а учитељица се насмеши и показа Илији да иде на место. Илија пре него што седе загри Марка, извини му се и замоли га да му опрости. Марко то учини осмехом, чврсто држећи Сликовницу у руци.

Сликовница опусти своје листове, поносна што је без речи дала лекцију малом неваљалцу, а о томе што је учинила, причаће госпођи Најлепше бајке света када се врати у библиотеку.